

— Der er endnu kun eet Vædringsforslag tilbage, nemlig Nr. 8 til § 13, som jeg skal omtale. Dette Forslag er i den Grad hødsøpnt gennem den høitærede Justitsministers og den ærede Ordførers samlede Modstand, at jeg skal saite mig meget kort. Jeg kan dog ikke undlade at siqe, at det er en Modstand, der har udræet mig ikke lidt, idet jeg igaar særlig citerede den høitærede Minister som Autoritet for den ringe Bestaaffenhed, dette Syn igrunden havde, som jeg her foreslaar skal udgaa, saasnart der er kommet et andet og bedre Tilsyn istedet; thi først saa skal det falde bort. Men endnu mere forundrede den ærede Ordførers Modstand mig, naar han udtalte, at det kunde slet ikke gaa an, selv om Tilsynet ikke var saa overordentlig godt. Det kunde slet ikke undværes; han maatte ialtsald holde paa det. Det forundrede mig særlig, naar jeg sammenligner denne den ærede Ordførers Udtalelse med hans Udtalelse ved 1ste Behandling, der findes i Landstingstidenden for 8de Februar, Sp. 482. Jeg skal ikke bede om den ærede Formands Tilladelse til at oplæse den; thi det er ikke min Hensigt ligeoverfor den ærede Ordførers forsvigt hensynsfulde Optræden overfor mig at ville være hensynsløs; og da der i denne Udtalelse findes Ting, som ere blevene opfattede paa anden Maade, end den ærede Ordfører har ment det, i anden Betydning, end de ere fremsaite, skal jeg ikke oplæse denne Udtalelse, men blot tillade mig at referere enkelte Udtryk, der aldeles intet Personligt have ved sig, men kun gjælde Sagen. Den ærede Ordfører begyndte med at siqe: „Det er jo Ulykken, at Alting skal gjøres, men det maa ikke koste Noget“, og han siger derefter netop om det Tilsyn, som i vort Vædringsforslag foreslaas at skulle bortfalde: „Jeg tror ikke, at det i bedste Fald kommer længe ere end i Stuen, og ellers indstaar jeg for, at det øvrige Tilsyn ikke faar den fjerneste Betydning.“ Altsaa, et Tilsyn, der efter den høitærede Ministers Udtalelse i Bemærkningerne til Lovforslaget er saa slet, at det i et næsten uforklarligt Omfang har tilfidesat og misforstaaet den Lovs Bestemmelse, som det er fat til at have Tilsyn med, og ligeledes efter den ærede Ordførers nys gjengivne Udtalelse ikke har den fjerneste Betydning, et saadant Tilsyn holder man paa, naar et andet og bedre kan komme tilstede. Det kan jeg ikke forstaa; men jeg kan endnu mindre forstaa det, naar det tillige er forstaaet som rent principielle Grunde foruden disse praktiske, saaledes som jeg fremhævede igaar, og de staa endnu uimodfagte, nemlig at det er principielt taget en Uting, at et toungent, frygget, tidsspildende kommunalt Ombud skal føre et Tilsyn, der hovedsagelig er i de private Forsikringsfællesskabers Interesse. Jeg maa derfor, hvor lidet Haab der end er om Vædringsforslagets Bedtagelse, dog

fastholde det og ønske, at det ialtsald bør en reglementeret Død.

Formanden: Da de to ærede Forslagsstillere have taget Vædringsforslaget under Nr. 6 udenfor Betænkningen tilbage, spørger jeg efter Forretningsbordenen, om Noget optager det; hvis det ikke er Tilfaldet, bortfalder det. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet. Den ærede Ordfører har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren (Drenbøll): Det skal ogsaa kun blive for en kort Bemærkning. Det er med Hensyn til et Punkt, som jeg nødig vilde skulde henstaa uimodfagt i ret mange Minuter. Rigtiqnok blev det uimodfagt i adskillige Minuter, da det er længe siden, at det ærede Medlem omtalte det; det var nemlig i Begyndelsen af hans Foredrag. Hvad jeg vilde bemærke, er, at det glædede mig, at han endelig kom ind paa en Realitetsforhandling af Spørgsmaalet om Beføstligheden ved Læfning med Jerntraad. Han udtalte imidlertid der en Mening, der formentlig er saa suldstændig urigtig, at den stieblikkelig maa modsiges. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde sagt, at Beføstligheden ved Jerntraad til et almindeligt Vaaningshus, et Gaardmandshus paa Landet, var mindre betydelig, at det dreiede sig om enkelte Kroner, men, sagde det ærede Medlem, han kunde forsikre det høie Thing, at der til et saadant Hus vilde medgaa 5—6,000 Faarne Simer, altsaa 15—18,000 Alen. Dette er aldeles forkert. Jeg har liggende for mig en mig fra sagstndig Haand meddelt lille Beregning, som jeg maa tillade mig at meddele. Naar et Vaaningshus er 40 Alen langt, og har en Bredde af 14 Alen — det bliver altsaa et temmeligt langt Vaaningshus — vil et saadant Hus have omtrent 20 Lægter. Det giver 800 Alen Lægter paa hver Side eller 1600 Alen paa begge Sider. Naar man vil beregne, at der bruges 2 Alen Traad for hver Alen Lægte, saa udgør det 3,200 Alen Jerntraad, som ville koste 9 Kr. 60 Dre. For at afværge den Indvending, at 2 Alen Traad til hver Alen Lægte er for lidt, vil jeg siqe: lad os da regne, at man bruger 3 Alen Traad for hver Alen Lægte, hvilket nok forresten skal være temmelig utænkeligt. Det giver 4,800 Alen Jerntraad med en Udgift af 14 Kr. 40 Dre. Det er altsaa Udgiften til et Hus, der er 40 Alen langt. Naar vi nu istedetfor Jerntraad ville bruge Halmfimer, som er det Billigste, hvad vilde saa Forstjellen blive? I den Henseende har jeg faaet opgivet, at 100 Sitr. Halmfimer paa Fyen kostes 2 Kr.; og da de nok ere c 10 Alen lange, kunne vi regne 1,000 Alen for 2 Kr. Det giver for de 3,200 Alen til det omtalte Hus